

(Əvvəli ötən sayımızda)

Artıq yeni hədəf bəlli idi: Ömər yüksəkliyi! daha öndə olmaq üçün əsgərlərimiz yüksəklikləri elə ilk anlardan bir-bir azad edirdilər. Qəhrəman qazimizin dediklərindən;

“Artıq neçə saat keçmişdi. Biz məqsədimiz Zəfər olarkən ilk anda bir neçə kəndlərimizin işğaldan azad olunma xəbərini aldığımız! Allah bundan sonra əsgərlərimizə daha da çox ilahi nur payladı və elə bundan bir neçə saat sonra, axşam saat 6-da əsgərlərimizin artilleriya zərbələri daha da gücləndi. Əsgərlərimiz qartal kimi düşmənin üstünə şığırdılar. Aslan kimi kükrəyib bozqud kimi nəvə çəkərək dağlara dırmanırdılar. İşğaldan azad olunması üçün yeni-yeni hədəflər bəlli olmağa başlayırdı.” Mən qanadlanıb uçmaq, ilhamlanıb yeni-yeni dastanlar yazmağa hazırlaşarkən mənim Qazim də silahı ilə vətənin ən böyük azadlıq dastanını yazırdı. Artilleriya çoxdan düşmən postunu vurub məhv etmişdi. Əsgərlərimiz durmadan irəliləyirdilər! Türkə durmaq yaraşmazdı! Düşmənlə qabaq-qabağa, həm də əlbəyaxa döyüşən əsgərlərimiz onlara aman vermişdilər. O saat darmadağın etdilər!

Təbii ki, mənim Qazim dastanında şəhidlərimizin olduğunu da deyir... Əslində, bu itki deyil... Biz onları qazanmışıq... Yenidən qazanmışıq... Zəfərlə birlikdə onlar yenidən bizə qayıdılar... Onlar ölməyiblər... Onlar Şəhidlik zirvəsinə uralıblar və ruhları şad olaraq azad edilmiş torpaqlarımızın səmalarında uyuurlar.

“Kişi kimi döyüşmək üçün kişi olmaq lazımdır” deyiminin min birinci sübutu olaraq düşmən yenə arxadan

li yolda addımladı və bu yolda ayağına daş yox, raket belə dəyşə, sürünərək, qarış-qarış da olsa yenə də bu yolda olacağını qərarlaşdırmışdı.

Növbəti qələbədən sonra onlara göstəriş gəldi ki, Daşkəsənə qayıtmaq lazımdır. Artıq Murovdağ yüksəklikləri, Taliş kənd yüksəklikləri, Taliş kəndi və Suqovuşan mənfur düşmən tapdağından azad edilmişdi, əlbəttə ki bu qələbələrdə Qazim də yaxından iştirak etmişdi. Orada onunla çiyin-çiyinə mərdliklə döyüşmüş silahdaşlarından şəhid və qazi olanlar da var idi.

Qəhrəmanım öz silahdaşlarını və ümumilikdə Şəhidlərimizi və Qazilərimizi unutmur... Unutmamağı özünə borc bilir! Heç birimiz unutmamalıyıq və unudurmamalıyıq! Bu torpağın hər qarışına Şəhidlər vermiş, Qazilər bəxş etmişik! Və sonunda onların sayəsində vətənimizə Zəfər şərbəti daddırıyıq!

Şəhidlərimiz və Qazilərimiz döyüş meydanından götürüldü. İlk Qazilərimizə can verildi, Vətən uğrunda canını qurban verən İlk Şəhidlərimiz isə dəfn edildi...

Artıq Tərtər-Kəlbəcər istiqamətində Qazim və onun silahdaşları qarşısında qoyulmuş tapşırıq layiqincə yerinə yetirilmişdi və indi onları vətənin azadlığı uğrunda yeni-yeni şərəfli tapşırıqlar gözləyirdi.

7 oktyabrda artıq növbəti döyüş tapşırığı verildi! Zəfər bizi gözləyirdi! Hədəf artıq Füzuli şəhəri və onun yaşayış məntəqələri idi!

Əsgərlər silah-sursatları götürdülər və günorta saat 1-də Füzuli şəhəri istiqamətində yollandılar. Axşam saat 11-ə işləmiş onlar uzun yol qət etdikdən sonra Füzuliyə çatdılar.

Əsgərlər Dövlət Sərhəd Xidmətinin komendantlığında idilər. Komandir

ğulu olur ki, sözləri ifadə etmək çətinləşir... Təkcə, qrup yox, həmin gün Füzuli istiqamətində döyüşən bütün əsgərlər qarşılıqlı məqsəd qoymuşdular: Ya Qələbə ya da yenə Qələbə! Bundan başqa ikinci yol yoxdur!

Rauf da öz ailəsi ilə danışdı. İçindəki hislər müxtəlif idi. İstəyirdi ki, anasının, atasının, ailəsinin səsini eşitməmiş Şəhid olmasın... Elə bilirdi ki, bundan sonra daha bir də ailəsi ilə danışmayacaq... Valideynlərinə bildirməyə də, çox duyğulu idi... Can şirin şey idi, lakin Vətən ondan da şirin idi onun üçün! Rauf ailəsi ilə sonuncu dəfə danışmış kimi danışdı. İçini bütünlüklə boşaltdı. Qismət... Bəxt... Tale... Döyüş Raufun alınına yazılmışdı Allah tə-

çölləri, çəmənləri, dərələri, dağları, gördüyü hər qarış vətən torpağını azad etdiyinə görə fəxr edirdi, qürur hissi keçirirdi! Hər gün o, hər addım irəli getməsi ilə babalarının ruhunu narahatlıqdan azad edirdi! Buna görə fəxr edirdi! Fəxr edirdi ki, Azərbaycan türküdür və bu azadlıq mücadiləsinin bir parçasıdır!

Beləliklə, həmin günü saat 12-də artıq Rauf və döyüş yoldaşları növbəti döyüş tapşırığını yerinə yetirməyə tam hazır idilər. Onlar “Ya Qazilik, Ya Şəhadət, tək vətən sağ olsun!” deyib döyüşə atıldılar. Pələng kimi, ər kimi, nər kimi meydana atıldılar və Zəfər gününü daha da yaxınlaşdırmaq üçün döyüşdülər!

Füzulinin bir neçə kəndinin azad edilməsi uğrunda başlanılan həmin döyüşlərdə Rauf deyir ki, çoxlu sayda Azərbaycan fədailəri hərbi zirehli texnikalar və tanklarla düşmənin üzərinə ley kimi şığıyır, düşmənlərə aman vermir, düşmənin üzərinə doğru irəliləyirdilər. Yuxu onlar üçün heç nə idi. Çünki onlar körpələri güllə səsləri oyatmasın deyər döyüşdülər. Ölüm onlar üçün heç nə idi, çünki Vətən, Haqq, Ədalət yolunda şəhadətini Allah dərğahında ən yüksək məqam olduğunu bildirdilər! Ulu Ruhların şad olması Raufun və döyüş yoldaşlarının əsas məqsədlərindən biri idi! Çünki onlar bu dünyadan narahat getmişdilər... Onlardan biriləri də onun öz babaları və nənələri idi... Allahım möcüzə edərdi, onlar bir anlıq yaşayardı, indi Raufun qəhrəmanlığına, onun barəsində yazılan bu qəhrəmanlıq dastanına baxıb fəxr edərdilər... Bəlkə də Allah dərğahında elə bunu da edirlər...

Keçdikləri yolların yaxınlığında azad edilmiş strateji yüksəkliklər, düşməne məxsus, ordumuz tərəfindən məhv edilmiş QRAD qurğuları, müxtəlif hərbi texnikalar, hərbi maşınlar görünürdü. Vurulmayan hərbi texnikaları isə müzəffər ordumuzun qarşısında davam gətirə bilməyən düşmən qoyub qaçdığından hərbi qənimət kimi götürülürdü.

Düşmən onların yerlərini bilməsini deyər Rauf və onun döyüş yoldaşlarının olduğu hərbi avtomobilin işıqları söndürülmüşdü. Çünki düşmən onları görüb tez artilleriya və minaatanlarla hücum edə bilirdi. Sürücü zil qaranlıqda avtomobili ustalıqla idarə edirdi, çünki Vətən, Ana harayına işıqsız da getmək olar... Bu, qaranlıqda qara pişik axtarmağa bənzəyirdi... Onlar isə qaranlıqda qara pişik axtarmırdılar, qaranlıqda Millətin işıqlı, sakit, şən Sabahını axtarırdı, bunun üçün vuruşurdular! Hər dəfə döyüşə başlamazdan əvvəl Rauf əlini Allaha açıb sona qədər dua edirdi: “Allahım, Zəfərimizi daim eyle! Bizi müzəffər eyle! Bizi dərğahına göndər, ancaq Azərbaycan övladının ayağına daş dəydirmə! Allahım, Sən bizi qoru! Elə et ki, heç olmasa, sağ-salamat döyüşə çıtaq, pilotsuzlar kolonumuzu vurmasın! İzninlə səhəri sağ-salamat açə bilək, Allahım!”...

Allah Raufun duasını qəbul etdi... Hələ neçə duaları O, qəbul edəcəkdi... O, bu duaları qəbul etməklə qalmayıb Raufun şirin canını qoruyacaqdı...

Səhəri sağ-salamat açdılar. Düşmənin onların kolonunu görə bilmədi. Səhər tezdən kolon Füzuli rayonunun müvəqqəti işğaldan olan kəndlərindən birinin yaxınlığına çatdılar. Rauf onu da deyir ki, oraya ermənilər ad qoymuşdu. Əslində, nəinki həmin kəndə, bütövlükdə Füzuliyə, Qarabağa onlar ad qoymuşdular. Axırda nə oldu? Rauf kimi Şanlı Əsgərlərimiz həmin adı elə ermənilərin özü ilə birlikdə cəhənnəmə göndərdi!...

(Davamı 12-ci səhifədə)

Zəfərə can fəda! - Qazi Rauf Qasimov

vurmağı üstün tutdu və arxadan dəyən minamyot zərbəsi Qazimin ayağını yüngül yaraladı... Qazim heç bir ağrı hiss etmirdi. Ona görə də heç nə olmamış kimi ağrının yerinə vətən sevgisini məlhəm edərək dayanmadan döyüşürdü. Vətən sevgisi və qalib olmaq istəyi ağrıları tamamilə ona unutturdu deyər “Haydı Döyüş!” dedi Qazim!

Saat 8-də isə Əsgərlərimiz həmin dağı və yüksəklikləri də azad etdilər. Düşməne növbəti dərs verərək neçə saat əvvəl “dərs verməyə çalışan”ları da birdəfəlik yox etdilər. Mühüm strateji yüksəkliklər əsgərlərimiz tərəfindən azad edilmişdi. Asan relyef şəraitində olsa belə arxadan vurmağa çalışan düşmənlərin oturuğu yerdə artıq Azərbaycan əsgərləri aslan kimi, öz torpaqlarında vuruşurdular! Onların postları da bizim əlimizdə idi, indi də bizim əlimizdədir! Növbəti mühüm tapşırıq da həll edilmişdi! Cəsur, qorxmaz, mərd, şərəfli əsgərlərimiz özləri kimi şərəfli Zəfər yolunda durmadan addımlayırdılar! Çətinliklə də olsa, dualarla, təkbiirlərlə, sədalarla, imanla bu tapşırığın da öhdəsindən gəldilər!

Qazim Rauf Qasimovun dilindən; “Dövlət Sərhəd Xidmətinin xüsusi təyinatlısı olaraq azad etdiyimiz postlarda bir neçə saat gözlədik. Sonra Müdafiə Nazirliyinin əməkdaşları gəldilər və biz həmin yüksəklikləri onlara təhvil verdik. Özümüz isə növbəti tapşırıqların icrasına tələsdik”

Mənim Qazim bu şərəfli yolda ilk Zəfəri çaldı! Düşməne növbəti dəfə qalib gələrək əməliyyatları sonuna qədər qəhrəmanlıqla icra etdi! Qorxmadan, yorğunluq nədir bilmədən, şərəf-

onları qrup şəklində düzdü. Əsgərlər qrup şəklində düzülüşdülər və hər qrupda 13-14 nəfər əsgər var idi. Ümumilikdə, orada Raufun birgə onun təqribən 150 nəfər əsgər yoldaşı cəmləşmişdi. Komandir əmrini verdi! Füzuli istiqamətində Zəfərə doğru irəli!

Qazim deyir ki, özümüzlə yemək götürmədik, ərzaq götürmədik. Onların əvəzinə çoxlu silah-sursat götürdük. Çünki döyüşdə ər kişinin arxadağı çiyin-çiyinə döyüşdüyü əsgər yoldaşı, bir də silah-sursatdır! Türkün silahı olmalıdır! Türkün silahı həm güc, həm qüvvət, həm də qələmdir ki, mən də Raufun dediklərini qələmimlə kağız üzərinə həkk edirəm və etməliyəm! Rauf deyirdi ki, artıq o qədər sursatımız, zəruri olan hər növ silahlarımız var idi ki, paltarlarımız onları daşımaq üçün yer qalmamışdı.

Rauf 13 nəfərdən ibarət gizir heyətindən təşkil edilmiş snayperçi-kəşfiyyatçı qrupun tərkibində olmaqla həm də qrup komandirinin müavini idi. Qrup komandiri isə Ələsgər Ələsgəroğlu idi. Onun da adını qeyd etməyi özümə borc bildim. O, əsgərlərimizlə çiyin-çiyinə döyüşmüş və Raufun birgə böyük qəhrəmanlıq göstərmişdir!

Rauf onu da deyir ki, əgər qrup komandiri yaralansa və ya Şəhid olsa, qrupu özü idarə etməli idi. Həmin qrup komandiri isə hal-hazırda sağdır və Qələbəni qeyd edən bizə qələbə bəxş edən minlərlə əsgərlərimizdən biridir!

Həmin günü saat 11-də əsgərlər onlar üçün narahat olmasınlar deyər öz ailələrinə zəng etdilər... Bəlkə də kimi sonuncu dəfə öz ailəsinə zəng edirdi... Bu zaman insan o qədər duy-

rəfindən! Vətən uğrunda gedən bu döyüşdə ya Qazi olmalıydı, ya da Şəhid!

Hər şeyə sonuncu dəfə baxmış kimi yanaşan Rauf zəngi dayandırdıqdan sonra təsəvvürünə çox şey gətirdi. Ağlından keçdiklərini bir cümlə ilə ifadə etdi: “İnşəAllah valideynlərimin sinəsinə övlad dağı çəkməyəm, onlar məndən nigaran qalmazlar...”

Ənəmi bundan sonra ancaq döyüşü düşünürdü! Cəngi düşünürdü, hərbi, düşmənin üstünə qartal kimi şığıyıb çökməyi, onu məhv etməyi düşünürdü! Bunun üçün qayaları çapıb, dağları dəlib, hər cür fədakarlığı edib Qələbəni xalqına bəxş etməyi, qismət olsa özü də görməyi düşünürdü! Eyni zamanda Şəhadəti də düşünürdü!

Vətən adlı qaraca torpağı düşünürdü! “Getdi var, döndü yoxdur” sözünün qüdrətini, “Şəhidlik” zirvəsinin əzəmətini düşünürdü! O, bu döyüşdən sonra həmin torpaqda uyuya da bilirdi. Lakin Allah onu qoruyurdu... Rauf bunu bilirdi. Ona görə də bir az da inam hissi var idi. Yaşamağa inam! Ailəsinə, evinə, eşiyyə qələbəni gətirməyə inam! Yoldaşları ilə birgə Rauf bunları düşünürdü...

Rauf qorxmurdu, qorxudurdu! Qaçmırdı, yağı düşmənin qovurdu! İTİ QOVAN KİMİ qovurdu! Son nöqtəyə qədər düşmənləri qovurdu! Bununla o, fəxr edirdi! Düşmənləri qovduğuna görə, hər döyüşdən zəfərlə qayıtdığına görə, yatmış ruhları ayıltığına, narahat ruhları şad etdiyinə, torpaqları Azad etdiyinə görə fəxr edirdi! Fəxr edirdi ki, bu Vətənin övladıdır! Türkdür, Türkün övladıdır!

Babalarının, nənələrinin bir vaxtlar su içdiyi bulaqları, gəzdiyi meşələri,

(Əvvəli 10-cu səhifədə)

Növbəti tapşırıq düşmən hərbi hissəsini nəzarətə götürmək və bununla da daha çox üstünlük qazanmaq idi.

Komandir öz əsgərlərini, igidlərini sıraya düzdü. Və mühüm tapşırığı verdi: "Növbəti tapşırığımız düşmən hərbi hissəsini darmadağın etməkdir! Düşmən qudurub, igidlərim! Həddlərinə bildirməyin vaxtı gəlib çatıb! Onlara elə dərs verin ki, bundan sonra Türk igidinin gücü nə imiş, bilsinlər! Haydi, ərənlərim, analarımızın-bacılarımızın gözünü yolda, ürəyini həsrətdə qoymayaq! Füzuli bizim idi, bizim də olacaq! Türk Zəfərə yeriməlidir! Zəfərə!"

Və Türk oğlu Zəfərə yeridi! Rauf öz snayperçi mövqeyini tutaraq düşmənlərə əsl snayperçinin necə olduğunu göstərdi! Əvvəlcə, Əsgərlərimiz HAROP-larla, artilleriya ilə düşməne əks-hücum etdilər! Ondan sonra isə müdafiə olunmaq istəyən düşməne Qurd Qapanı (Qurd fəndi) kimi basqın edildi! Düşmən çarəsiz vəziyyətdə qıvrılır, deşik axtarırdı ki, siçan kimi gizlənsin. Və tülkü kimi hiyləgərlik etməyə çalışırdı. Lakin Azərbaycanın rəşadətli əsgərinin bu yalanlara, bu hiylələrə qarnı tox idi! Bu döyüşdən əsgərlərimiz ancaq Zəfərlə çıxacaqdı! Onların əsas məqsədi bu idi!

Qabaqlarına hansı düşmən "əsgəri" çıxırdısa, hamısını ərənlərim dəryazla otu biçən kimi biçirdi! İmkan vermirdi ki, deşikdə gizlənsin. Demək olar ki, ərənlərimiz, əsgərlərimiz ancaq düşməni qovurdu! İTİ QOVAN KİMİ qovurdu! Düşmən qaça-qaça it kimi ləhləyirdi! Artıq onlardan nə tülkü çıxardı, nə çaqqal. Sonuncu dəfə bir Türk əsgəri, bir Əli Zülfüqarı kimi Bayraqdar görməsinlər, bir Koroğlu nərsəsi eşitməsinlər deyə ağıllarına gələn tək fikir, əllərində olan tək imkan qaçmaq idi! Silahlarını, toplarını, hərbi maşınlarını, texnikalarını, hətta pal-tarlarını və şalvarlarını belə qoyub qaçan düşmən, təbii ki, ərənlərimiz qarşısında davam gətirə bilməzdi! Və Səfər kimin idi? Türkün! Zəfər kimin idi? Allahın və Ona inananların!

Gecə sonuncu dəfə ailəsi ilə danışan və Qəhrəmanlıq dastanını yazmaq istəyən 7 nəfər həmin dastanlı gündə Şəhidlik Zirvəsinə ucaldılar! Allah Onlarla birgə bütün Şəhidlərimizə rəhmət etsin! AMİN!

Qazimiz Rauf həmin döyüşlə bağlı xatirələrində həm də deyir ki, "postu itirən düşmən yenə də hiylələrindən əl çəkirdi. Məkrli planları qarşıda idi. Postu itirdikdən sonra hündür dağın başından bizi minaatanlarla vurmaq qərarına gəlmişdilər və vururdular. Lakin tez bir zamanda elə cəza aldılar ki, bu cəzanı heç bir düşmən almaq istəməzdi". Bu cəza Türkün düşməne verdiyi cəza idi! Allahın qırmancı olan Türkün!

Rauf həm də deyir ki, "biz şükür edirvə Allaha dua edirik ki, biz Azərbaycan Ücrəngli, Nurlu Bayrağını həmin yerdə dalğalandırıq! Qanlar və canlar bahasına da olsa biz həmin yeri işğaldan azad etdik! Şükür olsun Allaha! Füzuli Türk Vətəni idi və Türk Vətəni də oldu!"

Hərbi hissə çox geniş və böyük idi. O hərbi hissə ki, donuzların tövləsi olmuşdu və Azərbaycan Əsgərinin oraya ayaq basması ilə indi ora çox yaxşı bir hərbi hissə olacaq. Orada çoxlu yeməklər, ərzaqlar, əşyalar, silahlar var idi. Yollarda qalmış qənimətlər orada da dayanmırdı. Əsgərlərimiz yollarda qalmış bütün texnikaları qənimət kimi götürüb elə həmin texnikalardan düşmənin özünə qarşı istifadə

edir və bununla da düşməne hərtərəfli gözdəğlərindən birini çəkirdilər.

Artıq dan sökülüşdü. Türkün sabahı açılmışdı. Saat 2-də əsgərlərimiz, ərənlərimiz şadlıqla bu yeni zəfəri bayram kimi qeyd edirdilər. Raufun ürəyinə dammışdı və yəqinləşdirmişdi ki, bu saat komanda veriləcək, yeni tapşırıq gələcək və biz yenidən Zəfər yürüşünə davam edəcəyik!

Elə də oldu. Qəhrəmanların komandiri gəldi və yenidən əsgərləri sırayla düzdü və dedi;

- Ərənlərim! İgidlərim! Siz Füzulinin igidlər yetirmiş kəndlərini işğaldan azad etdiniz! Siz gecə yatmadınız, ancaq yorğunluq nədir bilmədiniz. 10 milyonluq arxa cəbhə isə əvəzində Sizin qəhrəmanlığınızdan qürurla danışdı! Sizin azad etdiyiniz kəndlərin xəbəri bu 10 milyonu sevindirdi! Artıq biz daha çox irəliləmişik! Strateji yüksəklikləri, üstünlük qazandıran yerləri işğaldan azad etmişik! İndi isə növbəti hədəf bir qəsəbədir! Növbəti hədəf: HADRUT QƏSƏBƏSİDİR!

Əsgərlər sevinclərindən nə edəcəklərini bilmirdilər. Hadrutun işğaldan azad edilməsi Böyük Zəfərə daha da yaxınlaşmaq demək idi! SSRİ dönəmində azərbaycanlıları Hadrutdan məqsədlə qaydada didərgin salmaq əvəzində erməniləri oraya yerləşdirdiklərindən orada o qədər ermənilər yaşayırdı ki, az qala ora "erməni şəhəri" statusu

veriləcəkdi. Orada bir nəfər də olsun Azərbaycanlı tapmaq olmazdı. Hadrutun işğaldan azad edilməsi yağının kökünün oradan tamamilə kəsilməsi, təmizlənməsi, daha da çox iti qovan kimi qovulması, bununla da müqəddəs Şuşaya yolun açılması demək idi!

Düşməni sona qədər torpaqlardan qovmağa tam hazır olan və sonuna qədər bunu sübut edən ərənlərimiz və Rauf Hadrutistiqamətində yollandılar. Rauf sonuna qədər fəxr edərək və öyünərək deyir ki, "bu günə qədər qarışqanı incitmək istəməyən biz qarışqaları incidənləri (doğrudan da ermənilər həm təbiətə qarşı, həm də heyvanlara qarşı terror edirlər, torpaqlarımızdan qaçan zaman öldürdükleri itlər və can dostları olan donuzlar bunun bariz nümunəsidir) belə desək, evləri yandıranları, qadınlara təcavüz edənləri, qoca-cavan demədən başkəsənləri, ocaq söndürənləri, bir sözlə, dünyada yaşamaq haqqı olmayan parazit düşmənləri - erməniləri məhv edərək sona qədər torpaqlarımızdan qovurduq!"

O, deyir ki, "sadəcə, düşməni məhv etməklə insanın hirsini soyumurdu, insan istəyirdi ki, bu günə qədər ermənilərin bizə qarşı etdiyinin hamısını ermənilərə qarşı etsin. Lakin biz bunu etmədik, fərqi də elə bundadır... Fərqi olsun ki, Allah bizi bəyənsin və Zəfərimizi daim etsin! Onuz da Türk Qələbəsinin Paradını izləyən ermənilər kütləvi olaraq qırılacaq və bir-birlərini didəcəklər... Onlar qeyri-rəsmi matəm elan edəcəklər, erməni "xalqının" matəmini..."

Hadruta doğru gedən yol sonra Şuşaya doğru uzanacaqdı... Şuşada da Şanlı Ordumuz Zəfər Tarixini, dastanını yazacaqdı! Rauf və döyüş yoldaşları fəxr edirdilər ki, yolboyu bu hərbi maşın gedirdi və dayanmırdı, çünki arxada qalan hər qarış torpaq azad tor-

paqlar idi. Bütün torpaqlar azad edil-məliydi və edilirdi də!

Saat 3 radələrində Cəbrayıl istiqamətində yeri-yurdu olmayan və bunu özləri "bilməyən" düşmənlər Rauf və döyüş yoldaşlarının da içində olduğu "Kamaz"ı minaatanlardan və müxtəlif iriçaplı silahlardan atəşə tutdular. Kamaz sağdan və soldan, qarşıdan fasiləsiz atəşə tutulurdu. Tələş yox idi... Qorxu yox idi... Sürücü o saat düşmənin bütün planlarının üstündən xətt çəkib dayanmadan sürətlə yoluna davam etdi.

Artıq onların əyləşdiyi Kamaz sürətlə Cəbrayıldan keçdi və Hadruta yaxınlaşdı. Tapşırıq daha da dəqiqləşirdi. "N" sayılı xüsusi təyinatlılar Hadrutda döyüşən əsgərlərə kömək edərək Hadrut qəsəbəsini işğaldan azad etməli idilər!

dür bir ərazidə idi. Əvvəlcə, "Harop"la dağlıq ərazilərdəki düşməni vurmaq, sonra isə hücum etməli idik" deyir Qazimiz Rauf.

Komandirin ratsiya əlaqəsindən sonra "Harop"lar düşmənin üstünə şığımağa başladı və düşmənimərmi yağışına boğdu. Bundan sonra düşmən artilleriya və aviasiya bombardmanları ilə darmadağın edildi, pərən-pərən düşdü, terrorçuların heç bir gücü qalmadı. Hücum edildi! Yüksəkliklərdəki düşmən postları da əsgərlərimiz tərəfindən darmadağın edildi!

Bundan sonra nədənsə, bir ara atəş səsləri dayandı. Haradasa, 10-15 dəqiqə sükut oldu. Silahlar lal-dinməz əsgərlərin qoynuna çəkildilər. Ən birinci atəşi vurulmuş düşmən postlarının əsgərləri dayandırdı, çünki artıq yetəri qədər silahları da yox idi, bitmiş və

tükənmişdilər. Postda ,demək olar ki, heç nə qalmamışdı. Dedi-yim kimi, pərən-pərən düşmüş uğursuz düşmənlər atəşi dayandırdılar və öz məhv edilmiş əsgərlərinin meyitlərinə baxmağa başladılar. Rauf deyir ki, "onların itkisi Hadrut döyüşündə çox idi. Atəşi dayandıran aciz düşmən həm də bu hərəkəti ilə yalvarırdı ki, Siz də atəşi dayandırın, daha atmayın. Yəni ermənilər istər-istəməz Türkün gücünü görməyə məcbur oldular! Mövqelərində güc ilə dayanan bir batalyon qədər

Kamazın yük yerində oturan və deyib-gülən əsgərlər nə qorxurdular, nə də təşvişə düşürdülər. Sadəcə, Qələbəni, Qələbəni və Yalnız Qələbəni düşünürdülər! Hər dəfə olduğu kimi bu döyüşdə onlar həyatla vida etməyə hazırlaşmırdılar. Rauf da həmin döyüşçülərdən biri idi... "Öldü var, döndü yoxdur" deyirdi!

Artıq qəhrəman ərənlərimiz Hadruta çatmışdılar. Rauf və əsgərləri Kamazdan düşdü və yenidən yeni Zəfərə yollandı! Xüsusi təyinatlılar Hadrutda idilər. Onlar döyüşə yeni çatan qardaş ərənlərini görəndə çox sevindilər və birgə Zəfər üçün döyüşdülər!

Zəfərə doğru olan bu yol zəhmətdən keçirdi. Rauf etiraf edir ki, "döyüş çətin keçirdi. Düşmən dağın başında, əsgərlərimiz isə aşağıda idi. Buna baxmayaraq, üstünlüyü Şanlı Əsgərlərimiz xüsusi bacarıqla tez əldə etdilər! Xüsusilə də "Harop"ların bu işdə rolu əsas və böyük oldu. Düşmənin qorxulu yuxusu olan "Bayraqdar" və "Harop" səmada rəqs edirdi və bununla da düşmənin əlindən əsas və önəmli strateji yüksəklikləri geri alırdıq!"

Komandir, mayor Ələkbərov qanlı döyüş gedə-gedə hər an ratsiya ilə əsgərlərlə əlaqə saxlayaraq onları daha da ruhlandırırırdı:

- Narahat olmayın, elə də uzaq məsafə qalmayıb. Strateji yüksəklikləri nəzarətə götürmüşük. Bir neçə saat sonra artıq Hadrut da işğaldan azad ediləcək! Üstünlük bizdədir! Əmr edirəm ki, döyüş meydanına daha çox "Harop"lar göndərilsin! Düşmənin yüksəkliklərdəki mövqeləri "Harop"larla vurulsun!

"Bu ratsiya əlaqəsi əsgərlərimizin irəliləməsi üçün çox önəmli idi. Çünki əgər "Harop"lar göndərilməseydi, Hadruta girmək bir az çətinləşə və ya gecikə bilərdi. Hadrut dağlıq və hün-

"əsgər" Hadrut döyüşündə siçan kimi deşikdə gizlənməli oldu!" Bu qədər yalvarışdan sonra Azərbaycan əsgəri, Azərbaycan ərəni yenə də düşməne aman vermədi, əksinə, vəziyyətdən istifadə edib daha da irəlivi getdi! Düşmənlər artıq öz saatlarını sayırdılar, qorxuqları başlarına gəlmişdi! Türklər gəlirdi! Türklər dağın başına çıxaraq onlarla əlbəyaxa döyüşəcəkdilər! Rauf Hadrut dağlarının başına qalxanda artıq təlimdə öyrəndiklərindən istifadə etməyin vaxtının gəldiyini daha da çox hiss edirdi!.. Təlimdə O, neçə-neçə Qarabağ dağlarının, Şuşa dağlarının, Murov dağının xəyalını qururdu! O xəyal gerçəkləşmişdi! Rauf və döyüş yoldaşları Hadrutu işğaldan azad edirdi!

(Davamı var)

Sevdik NƏSİBOĞLU,
şair-publisist,"Həqiqət" Tarixi Araşdırmalar İctimai Birliyinin "Gənc İstedad" diplomçusu.